

Arrest

nr. 129 343 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE, die loco advocaat D. TSHIBUABUA MBUYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 1 maart 2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Op 18 juli 2012 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart als werknemer.

Op 4 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen met als reden:

“Mevrouw diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 01/03/2012. Op basis van haar toenmalige interimtewerkstelling kon zij op 18/07/2012 in het bezit worden gesteld van een E-kaart als werknemer.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 24/09/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater § 1, 3⁶ lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier van haar echtgenoot.

Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 22/10/2013, en legde vervolgens een bewijs van inschrijving voor als werkzoekende bij de VDAB (voor haarzelf en haar echtgenoot); een overzicht van eerdere interimtewerkstellingen in de jaren 2011, 2012 en 2013; een aanvraag voor vrijstelling van het inschrijvingsgeld in het volwassenonderwijs, een attest van uitbetaling werkloosheidssteun aan mevrouw in de periode april 2013 tot september 2013 en een attest afgeleverd door het OCMW van Aalst op 12/11/2013 waaruit blijkt dat de echtgenoot financiële steun geniet sinds mei 2013.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 19/07/2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Zij kan evenmin toepassing genieten van artikel 42 bis§2, 2° van de wet van 15/12/1980. Betrokkene heeft weliswaar bepaalde periodes op interimbasis gewerkt in 2011, 2012 en 2013 zoals blijkt uit het overzicht dat zij heeft bijgevoegd van haar vakbond. De periodes van interimtewerkstelling werden echter afgewisseld met periodes waarin mevrouw niet aan het werk was. Er kan dus niet worden gesteld dat mevrouw ooit een volledig jaar op ononderbroken wijze actief is geweest als werknemer.

Zij toont verder aan een vrijstelling van inschrijvingsgeld te hebben aangevraagd in het volwassenonderwijs, maar of zij heden ook daadwerkelijk een beroepsopleiding volgt die een verband vertoont met haar voorafgaande beroepsactiviteit wordt niet aangetoond. De naam van de opleiding noch het actuele karakter ervan wordt meegedeeld. Derhalve komt zij niet in aanmerking voor een behoud van het verblijf op basis van artikel 42bis§2, 4° van de wet van 15/12/1980.

Tot slot kan betrokkene het verblijfsrecht evenmin verder als werkzoekende behouden omdat de reële kans op tewerkstelling niet meer bewezen is (art. 40, §4, eerste lid 1° van de wet van 15/12/1980). Mevrouw heeft weliswaar de kans gekregen om in het verleden met tussenpozes te werken op interimbasis, maar is ondertussen reeds meerdere maanden niet meer aan het werk sinds haar laatste dag tewerkstelling op 19/07/2013. Haar kansen op tewerkstelling zijn dus aanzienlijk achteruitgegaan.

Bij de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene werd niets gevoegd waaruit blijkt dat daar binnenkort verandering zou in kunnen komen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij thans actief op zoek is naar werk of over bepaalde kwalificaties en competenties beschikt om een reële kans te maken op verdere tewerkstelling niettegenstaande haar eerdere interimervaringen. Indien betrokkene nog een reële kans zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt is het redelijk te stellen dat betrokkene intussen meer resultaten zou moeten kunnen voorleggen. De langdurige inactiviteit van betrokkene is niet bevorderlijk voor haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt. Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 voldoet (wet 15/12/1980), wordt er, overeenkomstig art. 42bis (wet 15/12/1980) een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel houdt de verzoekende partij voor:

“Inbreuk op artikel 62 van de wet van 15.12.1980

De schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

schending van de artikelen 40 en 42 bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur

Kennelijke fout van beoordeling

de schending van artikel 8 van het EVRM

schending van artikel 159 van de Grondwet van België,

□ Artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling(hierna: het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981)

Overwegende dat de motivatie van de tegenpartij zoals beschreven is in bijgevoegd besluit , tegengesproken verdient te worden.

En dat:

Met betrekking tot het aangenomen motief aangaande de inbreuk van de artikelen 40 en 42 bis van de wet van 15.12.1980, van het artikel 62 van de wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Overwegende dat artikel 42 bis voorschrijft dat:

«§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstand stelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Overwegende dat de tegenpartij als motief stelt dat verzoekster geen werk meer heeft sinds april 2013 en dat de tijdslimiet van 6 maanden reeds ruimschoots overschreden is;

Echter, iets verder in de beslissing van de tegenpartij, bevestigt tegenpartij tegelijkertijd dat de laatste dag van tewerkstelling van verzoekster dateert van 19 juli 2013. Deze tegenstrijdigheid verhindert verzoekster om haar situatie te plaatsen, des te meer dat het interim agentschap, bij wie zij haar contract heeft ondertekend, deze nooit beëindigt heeft.

Dat tegenpartij eraan herinnerd moet worden dat het gaat om een tewerkstelling op interim basis waarvan de uitvoering niet enkel afhankelijk is van de goede wil van de werknemer.

Maar dat het nog steeds noodzakelijk is om af en toe door het interim agentschap gebeld te worden voor werk. Dat, in tegenstelling tot wat de tegenpartij stelt, verzoekster de laatste keer heeft gewerkt in de maand van juni.

Dat de vakantieperiodes van juli tot september gaan, waarin studenten bevoorrecht worden. Dat het moeilijk is voor een ieder dat geen student is, om gedurende deze periode als interimair te werk gesteld te worden.

Dat dit elk jaar voorkwam en dat na deze periode het werk voor verzoekster zijn normale gang hervatte.

Dat het juist in deze omstandigheid is, dat verzoekster de werkloosheidsuitkeringen heeft moeten ontvangen.

Dat, hoewel de termijn van zes maanden wordt overschreden, dat verzoekster niet bewust weigert om te werken.

Dat het om een omstandigheid gaat onafhankelijk van haar wil, welke haar dwong om werkeloos te zijn zoals duizenden burgers in dit Koninkrijk.

Dat om reden dat zij sindsdien niet door haar werkgever gebeld is geweest, zij zich ook niet met geweld kon presenteren om zoals gebruikelijk te werken;

Dat uit het voorgaande voortvloeit dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de bedoeling van de wet in zijn geheel.

Dat in feite, de tegenpartij expres de uitzonderlijke omstandigheid in verband met de situatie van verzoekster negeert. Dat verzoekster niet werkt omdat de wil mankeert om te werken maar omdat haar werkgever, van wie zij afhankelijk is om tewerk gesteld te worden , haar nog niet terug heeft gebeld.

Dat doordat dit aspect genegeerd wordt, de tegenpartij een zware beoordelingsfout begaat et dus het principe van behoorlijk bestuur niet respecteert.

Dat "met name wat betreft de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, wenst de verzoekster te benadrukken dat dit beginsel geschonden is in de zin dat het bestuur moet overgaan tot een volledig, serieus, concreet, rechtschapen en oplettend onderzoek van alle omstandigheden van de zaak. Dat het algemene beginsel van behoorlijk bestuur omvat het juridische rechtszekerheid [...] Dat de schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, en met name de schending van het beginsel van

rechtmatige vertrouwen, een wangedrag kan vormen of meer in het algemeen het kan een vorm zijn van een fout dat mogelijk de verantwoordelijkheid van degene die hem maakt op basis van de artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek”

Dat "in dit geval de bestuurlijke instantie een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle elementen van het geding ; dat dientengevolge zijn motivering onvoldoende is. Dat bij het nemen van een dergelijke beslissing, de tegenpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt, omdat in het licht van de hierboven genoemde elementen, de motivatie van haar besluit, verzoekster niet toelaat om de reden te begrijpen van het besluit om een einde te maken aan haar verblijf. »

Het is dus terecht dat verzoekster van mening is dus zij zich in de voorwaarden bevindt om te kunnen genieten van het verblijfsrecht als zijnde werkzoekende, in toepassing van artikel 40 § 4, 1 °, van bovenstaande wet.

Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat verzoekster niet aantoont dat zij op dit moment een beroepsopleiding volgt welke haar toelaat om haar verblijfsrecht te behouden.

Terwijl verzoekster, in de massa van de toegezonden documenten aan de tegenpartij, een aanvraag voor vrijstelling van het inschrijvingsgeld in het volwassenonderwijs toevoegt.

Dat als verzoekster niet ingeschreven was voor een beroepsopleiding, zij dan ook niet in het bezit kon zijn van een dergelijk document;

Dat logischerwijze, je niet kan proberen een bepaalde recht te verkrijgen dan wanneer je in de voorwaarden bevindt om aanspraak te maken op dat recht.

Dat verzoekster solliciteerde voor een vermindering van de kosten die verband houden met de beroepsopleiding omwille van het feit dat zij al ingeschreven was voor een beroepsopleiding;

Daarom is het verkeerd om te beweren dat zij geen opleiding volgt of dat zij niet overweegt om een opleiding te volgen;

Overwegende dat de tegenpartij ten slotte het argument aanwendt waarin zij stelt dat verzoekster geen kans maakt op tewerkstelling en dat zij niet bewijst dat zij op zoek is naar werk;

Dat het niet verwonderlijk is dat verzoekster door de tegenpartij geïnformeerd wordt over haar onmogelijkheid om werk te vinden.

Dat de tegenpartij haar argument baseert op het concept van een kans wat geen juridische of rechtmatige concept is;

Dat zij alsof doet om het feit te negeren dat ondanks de huidige crisis, verzoekster al sinds haar aankomst in België ofwel vanaf 2011, werkzaam is.

Dat hoewel ze sommige periodes van inactiviteit heeft gekend, dat zij op een reguliere manier gewerkt heeft van 2011 tot 2013;

Dat als we rekening houden met de stelling van de tegenpartij omtrent de kans, verzoekster een grote kans heeft opnieuw te werk gesteld te worden, op basis van haar ervaring.

Dat, als zij de laatste tijd haar zoektochten niet vermenigvuldigt heeft dit te wijten is aan haar zwangerschap. Een zwangerschap dat al zijn einde heeft bereikt, zoals aangetoond word in het medische attest in bijlage.

Dat het op minder dan dertig jaar leeftijd, het absurd is om een persoon zoals verzoekster uit te uitsluiten van de arbeidsmarkt en dit zonder reden.

Daarom heeft de stelling van de tegenpartij dat verzoekster geen kans van slagen heeft om werk te vinden geen grondslag.

Dat bovendien verzoekster nog steeds wanhopig werk zoekt, vandaar haar inschrijving bij de VDAB (de Forem) als werkzoekende.

Dat de tegenpartij dit aspect van de zaak niet kan negeren, in de mate dat verzoekster haar in kennis heeft gesteld van dit doormiddel van een briefwisseling van 22 oktober 2013;

Dat in feite de, "inschrijving van verzoekster als werkzoekende, een vermoeden is van haar actieve zoekwerk naar werk en vooral van haar beschikbaarheid om te werken”.

Dat de tegenpartij haar beslissing op dit punt niet heeft gemotiveerd hoewel zij wel deze informatie had;

Dan dit element mogelijks een invloed kon hebben op de bestuurlijke situatie van verzoekster ;

Dat benadrukt dient te worden dat in gezond verstand, de bestuurlijke beslissingen genomen dienen te worden, rekening houdend met alle elementen van het geding. Zowel feitelijk als juridisch;

Dat eveneens opgemerkt dient te worden dat het bestuur een exacte kennis moet hebben van de situaties welke zij zijn opgeroepen om te regelen alvorens een besluit te nemen;

Dat in dit geval, het bestuur de beslissing nam om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen zonder rekening te houden met de werkelijke situatie van verzoekster en dat dientengevolge zij een beoordelingsvergissing begaat en het principe van behoorlijk beheer schendt.

Dat de redenen voor het besluit tot weigering van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden zijn stereotypisch, irrelevant en wijken af van de werkelijke feiten, welke in hun geheel bekeken moesten worden;

(B). De schending van overweging 16 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 April 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden

“Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Een beroep op dat sociale bijstandsstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandsstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.”

Dat de aanvrager in België is aangekomen vanaf 2011;

Dat de inspanningen uitgevoerd door verzoeker ter opnemng in het professionele milieu aantoon dat het hier om een kwestie gaat van tijdelijke financiële moeilijkheden omdat ze een werkloosheidsuitkering begon te ontvangen vanaf de maand van april 2013, oftewel, twee jaar na haar installatie in het Koninkrijk;

Dat de tegenpartij duidelijk niet de individuele situatie van verzoekster heeft onderzocht alvorens de maatregel van uitzetting te nemen ten opzichte van haar en dit ondanks de aanwijzingen aangevoerd in overweging (16) van de genoemde richtlijn;

Dat de tegenpartij niet de zorg draagt om te onderzoeken of het, in dit geval, gaat om tijdelijke moeilijkheden; Ze houdt eveneens geen rekening met de duur van het verblijf van verzoekster, of haar persoonlijk situatie, ten einde te bepalen of zij een onredelijke belasting vormt voor de staat alvorens te procederen tot haar uitzetting;

Realistisch zijnde, is de maatregel van uitzetting, waarvan hier sprake, het automatische gevolg van het beroep op de werkloosheidsuitkeringen;

Dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, verzoekster op zoek blijft naar werk en de verlaten uitdrukt om een opleiding te volgen waarvan de nodige stappen bijna afgerond zijn. Dit element zou invloed kunnen hebben op de bestuurlijke situatie van verzoekster;

Dat in dit opzicht, de bewerkstelligde beoordeling door de tegenpartij niet toegelaten kan worden;

C. Betreffende de middelen genomen aangaande de schending van artikel 8 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Dat gedurende de tijd doorgebracht in België, verzoekster een reeks van sociale en menselijke relaties is aangegaan die binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens, door welke België verplicht is het privé-en familie leven te beschermen van personen die onder zijn jurisdictie vallen;

Dat het voor zich spreekt dat het privéleven eveneens inhoudt, op basis van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens, de sociale betrekkingen die een persoon heeft gesmeed;

Dat de Raad van State heeft geoordeeld dat " een voorzichtige bestuursregeling vereist dat het bestuur de evenredigheid tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de bestuurlijke procedure, voorgeschreven door artikel 2 van de voorziening, en anderzijds de uitvoerbaarheid, min of meer gemakkelijk in het individuele geval en de nadelen die inherent zijn aan haar uitvoerbaarheid, beoordeelt. In het bijzonder, de risico's die de veiligheid van de aanvragers en de integriteit van hun gezinsleven zich blootstelt indien eraan onderworpen " (EG nr. 58.969 1April 1996, TVR 1997, p.29 en sv. ; EG nr. 61.972, van 25 September 1996, TVR 1997, p.31 en sv., arrest in RDE, 1998, nr. 97, p.5);

Dat als deze beslissing wordt uitgevoerd, zij onvermijdelijk een sociale breuk zou veroorzaken, in de mate dat verzoekster alles zou moeten stoppen om terug te gaan naar zijn land;

Dat een dergelijke maatregel onevenredig is met betrekking tot de jurisprudentie van de Raad van state zoals hierboven vermeld.

Overwegende dat blijkt uit de voorafgaande ontwikkelingen dat de aanvrager in recht is om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te vragen om reden van:

Schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980;

Schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van administratieve handelingen;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur;

Kennelijke beoordelingsfout

Schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Unie van 29 april 2004;

Schending van artikel 8 van het Verdrag inzake de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“(…) De verwerende partij behandelt de eerste twee middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een F kaart, nadat zij een aanvraag tot vestiging had ingediend in hoedanigheid van werknemer.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster d.d. 24 september 2013 werd gevraagd om recente bewijzen voor te leggen van haar activiteit en een OCMW attest bij te brengen.

Verzoekster maakte samen met haar echtgenoot de volgende stukken over:

- Inschrijvingsbewijs van verzoekster als werkzoekende bij de VDAB sinds 30/07/2013*
- Inschrijvingsbewijs de heer S. als werkzoekende bij de VDAB sinds 12/11/2013*
- Uitprint ACV: overzicht tewerkstellingsgegevens van verzoekster van de jaren 2011, 2012 en 2013*
- Aanvraag vrijstelling inschrijvingsgeld in het volwassenenonderwijs van verzoekster*
- Attest betaling werkloosheidsuitkeringen van verzoekster van april 2013 tot september 2013*
- Attest OCMW van 12/11/2013 waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot leefloon geniet als samenwonende van 14 mei tot 31 augustus (534,24 euro) en vanaf 01/09/2013 ten bedrage van 544,91 euro*

In de bestreden beslissing werd hieromtrent het volgende geoordeeld:

“Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 19/07/2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag da zij onvrijwillig werkloos is geworden beschouwd worden als werknemer; Intussen zijn deze 6 maanden ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Zij kan evenmin toepassing genieten van artikel 42bis §2, 2° van de wet van 15/12/1980. Betrokkene heeft weliswaar bepaalde periodes op interimbasis gewerkt in 2011, 2012 en 2013 zoals blijkt uit het overzicht dat zij heeft bijgevoegd van haar vakbond. De periodes van interim tewerkstelling werden echter afgewisseld met periodes waarin mevrouw niet aan het werk was. Er kan dus niet worden gesteld dat mevrouw ooit een volledig jaar op ononderbroken wijze actief is geweest als werknemer.

Zij toont verder aan een vrijstelling van inschrijvingsgeld te hebben aangevraagd in het volwassenenonderwijs, maar of zij heden ook daadwerkelijk een beroepsopleiding volgt die een verband vertoont met haar voorafgaande beroepsactiviteit wordt niet aangetoond. De naam van de opleiding noch het actuele karakter ervan wordt meegedeeld. Derhalve komt zij niet in aanmerking voor een behoud van het verblijf op basis van artikel 42bis §2, 4° van de wet van 15/12/1980.

Tot slot kan betrokkene het verblijfsrecht evenmin verder als werkzoekende behouden omdat de reële kans op tewerkstelling niet meer bewezen is (art. 40, §4, eerste lid 1° van de wet van 15/12/1980). Mevrouw heeft weliswaar de kans gekregen om in het verleden met tussenpozes te werken op interimbasis, maar is ondertussen reeds meerdere maanden niet meer aan het werk sinds haar laatste dag tewerkstelling op 19/07/2013. Haar kansen op tewerkstelling zijn dus aanzienlijk achteruitgegaan.

Bij de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene werd niets gevoegd waaruit blijkt dat daar binnenkomt verandering in zou kunnen komen; Nergens uit het dossier blijkt dat zij thans actief op zoek is naar werk of over bepaalde kwalificaties en competentie beschikt om een reële kans te maken op verdere tewerkstelling niettegenstaande haar eerdere interim ervaringen. Indien betrokkene nog een reële kans te maken op verdere tewerkstelling niettegenstaande haar eerdere interim ervaringen. Indien betrokkene nog een reële kans zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt is het redelijk te stellen dat betrokkene intussen meer resultaten zou moeten kunnen voorleggen. De langdurige inactiviteit van betrokkene is niet bevorderlijk voor haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; 2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; 4° hij

start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat zij niet op onafgebroken wijze tewerkgesteld was in het kader van interim tewerkstelling. Conform artikel 40§4, tweede lid van de vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de aard en regelmaat van de inkomsten: daar verzoekster niet betwist dat er geen regelmaat is geweest in haar tewerkstelling, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat zij nooit een volledig jaar op ononderbroken wijze actief is geweest als werknemer. Bijgevolg werd geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 42bis §2, 2° van de vreemdelingenwet. Het feit dat haar werkgever haar niet elke dag zou bellen om te komen werken vormt precies een bewijs van de vaststelling dat verzoekster niet tewerkgesteld is met enige regelmaat.

Conform artikel 42bis §2, 3° van de vreemdelingenwet bleef verzoeksters statuut van werknemer zes maanden behouden, vanaf het moment dat zij niet meer aan het werk was, zoals ook correct werd gesteld in de bestreden beslissing. Daar de termijn van zes maanden, ingegaan op datum van 19 juli 2013 voorbij is, kan zij zich dan ook niet meer beroepen op haar statuut van werknemer. Verzoekster geeft toe dat de termijn van zes maanden voorbij is, doch meent dat zij niet bewust zonder werk is. De intenties van verzoekster kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de wettelijke termijn van zes maanden is verlopen.

Op basis van artikel 42bis §2, 4° van de vreemdelingenwet kon verzoekster aantonen, ten einde haar verblijfsrecht te behouden, dat zij een beroepsopleiding volgt. Hiertoe werd door verzoekster een aanvraag vrijstelling inschrijvingsgeld volwassenenonderwijs voorgelegd. Verzoekster legde geen inschrijvingsbewijs van het volwassenenonderwijs zelf voor. Daar op basis van de vrijstelling niet kan worden afgeleid of zij het onderwijs ook effectief volgt en of er een band is met haar voorgaande tewerkstelling, is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor een behoud van het verblijf op basis van artikel 42bis §2, 4° van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat dergelijke vrijstelling niet kan worden bekomen zonder ingeschreven te zijn, merkt de verwerende partij op dat het dan niet moeilijk kon zijn voor verzoekster om het echte inschrijvingsbewijs voor te leggen.

Waar verzoekster aangeeft “wanhopig” op zoek te zijn naar werk, lijkt zij akkoord te gaan met de stelling dat zij een reële kans maakt om tewerkgesteld te worden. In ieder geval blijkt uit het administratief dossier niet als zou verzoekster informatie hebben overgemaakt aan de verwerende partij waaruit blijkt dat zij kans maakt op tewerkstelling. Het gegeven dat zij sinds 19 juli 2013 niet meer tewerkgesteld is, zorgt er ook voor dat op niet kennelijk onredelijke wijze gesteld wordt dat haar kans en op tewerkstelling achteruit zijn gegaan.

Voor zover verzoekster zich wenst te beroepen op de richtlijn 2004/83/EG, dient te worden opgemerkt dat die werd omgezet in Belgisch recht via de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 5 oktober 2006 en BS 10 mei 2007) en verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde bepaling niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht, derwijze dat hij niet dienstig kan steunen op de schending van een bepaling van de betrokken richtlijn.

Het feit dat de financiële moeilijkheden maar tijdelijk zouden zijn, is enerzijds louter hypothetisch en anderzijds doet dergelijk betoog niets af aan voorgaande uiteenzetting.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

In een derde middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat zij gedurende haar tijd in België een reeks van sociale en menselijke relaties is aangegaan. De bestreden beslissing zou een sociale breuk veroorzaken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, doch lijkt hiermee voorbij te gaan aan het feit dat ten aanzien van haar echtgenoot eveneens een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht en dat hij eveneens werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van haar gezinsleven daar zij niet in concreto aantoont met welke andere personen zij een gezinsleven zou onderhouden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het derde middel is ongegrond.”

2.3.1. In een eerste grief bekritiseert de verzoekende partij de motivatie van de eerste bestreden beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Zij voert dienaangaande de schending van de formele en materiële motiveringsplicht aan, benevens de schending van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk zodat de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, houdt de verzoekende partij ten onrechte voor dat er een tegenstrijdigheid bestaat omdat geoordeeld zou zijn dat zij geen werk meer heeft sedert april 2013 terwijl haar laatste dag van tewerkstelling 19 juli 2013 is.

Er wordt opgemerkt dat deze bestreden beslissing tot twee maal toe duidelijk meldt dat de laatste tewerkstelling plaatsgreep op 19 juli 2013 en derhalve met dit element is rekening gehouden. Deze grief is niet dienstig.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat interim tewerkstelling niet enkel afhankelijk is van de goede wil van de werknemer, er in de periode juli en augustus studenten tewerkgesteld worden zodat deze periodes moeilijk zijn om werk te vinden, dat zij niet bewust werk weigert en wijst op de crisis en dat duizenden burgers werkloos zijn, zij evenmin zich met geweld bij werkgevers kan presteren en tal van redenen opsomt om haar werkloosheid te verklaren, merkt de Raad op dat dergelijke filosofie niet afdoet aan de wettelijk bepaalde voorwaarden die in casu niet worden weerlegd door de verzoekende partij, met name dat zij niet langer als werknemer kan beschouwd worden in toepassing van artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissing. De periode van zes maanden voorzien in deze bepaling waren ruimschoots overschreden nu de laatste tewerkstelling dateerde van 19 juli 2013 zoals de verzoekende partij ook stelt in haar verzoekschrift. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij viel onder toepassing van artikel 42bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet nu zij geen jaar ononderbroken is tewerkgesteld geweest.

Voorts bewijst een aanvraag tot vrijstelling van het inschrijvingsrecht in het volwassenonderwijs nog niet het daadwerkelijk volgen van dit onderwijs zoals de bestreden beslissing terecht stelt. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat zij zich kan beroepen op de toepassing van artikel 42bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing verwijt te stellen dat zij geen reële kans op tewerkstelling bewijst omdat het "concept van een kans" geen juridisch concept is, dient de verzoekende partij artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet te lezen dat het aantonen van een "reële kans" op tewerkstelling vereist. Het louter poneren dat er een grote kans op tewerkstelling bestaat gelet op haar ervaring volstaat hiertoe in casu niet. Ook het voorleggen van een inschrijving bij de VDAB volstaat niet. Een inschrijving als werkzoekende is evenmin een vermoeden zoals de verzoekende partij suggereert. De eerste bestreden beslissing verwijst terecht naar het gegeven dat zij ondertussen meerdere maanden niet werd tewerkgesteld waardoor haar kansen op tewerkstelling zijn achteruit gegaan. Voorts is het niet kennelijk onredelijk dat mocht verwacht worden dat inmiddels meer resultaten hadden kunnen voorgelegd worden en dat de langdurige werkloosheid niet bevorderlijk is in casu voor haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet zijn geschonden of dat er een beoordelingsfout werd gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij de schending "van het beginsel van behoorlijk bestuur" aanvoert, laat zij na te preciseren welk beginsel zij bedoelt hetzij laat zij na uiteen te zetten op precieze en nauwkeurige wijze hoe "het juridische rechtszekerheid", het beginsel "van rechtmatig vertrouwen" geschonden zou zijn.

2.3.2. In een tweede grief voert de verzoekende partij de schending aan van overweging 16 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze grief is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag in welke mate de schending van een "overweging" van voormelde richtlijn op ontvankelijke wijze als zijnde geschonden kan worden aangevoerd, toont de verzoekende partij niet aan zoals de verwerende partij opmerkt, dat de omzetting van deze richtlijn in de Belgische wetgeving niet op correcte wijze zou zijn geschied. Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissingen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij. Er werd rekening gehouden met de duur van haar verblijf en haar persoonlijke situatie, rekening houdend met de door verzoekende partij verschaft informatie. Het louter op zoek zijn naar werk en het verlangen om een opleiding te volgen, volstaan niet om een verblijfsrecht in casu te behouden.

Deze grief is in de mate dat deze ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.3. In een derde grief voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij meent dat de genomen bestreden beslissingen onevenredig genomen zijn omdat een reeks van sociale en menselijke relaties zijn aangegaan en bij uitvoering een "sociale breuk" veroorzaken.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu ontbreekt dergelijke uiteenzetting.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat haar gezinsleven is geschonden, wordt er opgemerkt dat ook de levensgezel van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zodat het gezin niet wordt gescheiden.

Voorts wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij er een zeer vaag betoog op nahoudt zonder enig concreet gegeven dat haar privéleven en haar menselijke relaties concreetiseert, dit terwijl de

verzoekende partij slechts enkele jaren in België verblijft, zij het grootste gedeelte van haar leven bij gebreke aan andere gegevens in Nederland, land van haar nationaliteit doorbracht en Nederland dicht bij België gelegen is. Evenmin preciseert zij wat “alles zou moeten stoppen” inhoudt. Dergelijk vaag betoog kan niet leiden tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Deze grief is ongegrond.

2.3.4. De verzoekende partij toont geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan.

2.3.5. Tot slot wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij verkeerdelijk het gebruik van de Franse taal als proceduretaal vordert.

Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regeling op dezelfde wijze dient te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN